

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD
Faculty of Social Sciences, Charles University
Smetanovo náměstí, 6, 110 01 Praha 1
Česká republika

Posudek vedoucího na bakalářskou práci:

Šára, Pavel. *Šestistranné rozhovory: cesta k vyřešení severokorejského jaderného programu?* UK FSV IMS, Praha, LS 2011/2012, 53 s.

Pavel Šára se ve své bakalářské práci zabývá jedním z nejzávažnějších bezpečnostních problémů Dálného východu posledních dvou desetiletí, tedy severokorejským jaderným programem, a snahami o jeho vyřešení, v tomto případě konkrétně šestistrannými rozhovory (Six-Party Talks). Jeho studie si klade za cíl analyzovat tuto mezinárodněpolitickou platformu jak z hlediska její (ne)úspěšnosti při řešení severokorejské otázky, tak z hlediska její využitelnosti v podobných jednáních s nekooperujícími státy v budoucnosti.

Již úvodem považuji za nutné poznamenat, že kolega Šára se svého úkolu zhostil velice dobře. Jeho text je logicky strukturovaný a čtivý, argumenty přesvědčivé a podložené probádáním dostatečného množství relevantních pramenů a sekundární literatury. Autor se přitom nespokojuje s pouhým opakováním názorů odborníků, na jejichž výzkumu svou analýzu zakládá, ale přispívá do debaty o šestistranných rozhovorech i svými vlastními postřehy a vhledy. Přiklání se přitom k názoru, že tato platforma, byť nakonec problém severokorejského jaderného programu nevyřešila, nemůže být považována za zcela neúspěšnou, jelikož alespoň v dílčích otázkách přinesla určitý pokrok, a není vyloučeno, že v budoucnu na tento pokrok budou moci zúčastněné státy navázat. Správně upozorňuje i na přehnaná očekávání, která byla s šestistrannými rozhovory od jejich samotného počátku spojována (viz např. s. 34) a která v okamžiku, kdy Severní Korea v roce 2009 od jednání odstoupila, přispěla k tomu, že mnozí odborníci i širší veřejnost začali multilaterální přístup ke korejské otázce paušálně zavrhnout.

Autor rozčlenil svou práci do čtyř hlavních celků. První je věnován okolnostem vzniku šestistranných rozhovorů a zabývá se tedy obecně genezí severokorejského jaderného programu a předchozími neúspěšnými snahami o jeho zastavení. Na tuto pasáž navazuje kapitola věnovaná průběhu rozhovorů, postupné proměně přístupu jednotlivých účastníků a důležitým mezníkům, které jednání provázely. Po těchto dvou spíše deskriptivně, avšak erudovaně napsaných částech práce, autor přistupuje k podrobnějšímu rozboru cílů, očekávání a postupu jednotlivých účastníků šestistranných rozhovorů – Spojených států, Korejské lidové demokratické republiky, Korejské republiky, Čínské lidové republiky, Ruska a Japonska. Tento rozbor je zpracován opět velice dobře a jednoznačně identifikuje a vysvětluje nejdůležitější faktory, které *de facto* od samého počátku určovaly a vymezovaly limity šestistranných rozhovorů a reálné možnosti dosažení pokroku. Zcela jasně jsou zde patrné často protichůdné zájmy jednotlivých aktérů, zejména ČLR, od níž jak USA, tak KDR očekávaly větší podporu, ale která se při jednáních řídila zpravidla především vlastními zahraničněpolitickými, bezpečnostními a hospodářskými zájmy. Důležité jsou i opakované zmínky o nevyzpytatelnosti severokorejského režimu – v současné době existuje pouze málo zemí, o jejichž vnitropolitické situaci a rozložení sil toho víme tak málo, což činí z Pchjongjangu jednoho z nejtěžších partnerů k jednání vůbec. Ve čtvrté kapitole pak autor hodnotí přínos šestistranných rozhovorů pro vyřešení bezpečnostního problému na Korejském poloostrově i možnosti uplatnění podobného modelu mnohostranného vyjednávání v jiných

situacích v budoucnu. Zde se opět nabízí prostor k prezentaci vlastního pohledu na zkoumanou problematiku, který autor v rámci možnosti bakalářské práce úspěšně využívá.

Z hlediska formálního práce více než splňuje všechny náležitosti, jež jsou na ni kladeny. Po stránce jazykové je psána pečlivě, v zásadě bez stylistických neobratností či gramatických chyb. (Jen poznámka na okraj – v případě termínu *sunshine policy* bych asi zvolil doslovný překlad „politika slunečního svitu“, ale ani autorem používaný překlad „sluneční politika“ není nesprávný a v českém prostředí je asi vžitější). Poznámkový aparát je rovněž zpracován takřka bezchybně, občas se vyskytnou chyby, jako například špatně napsané uvozovky, ale jedná se opravdu o bezvýznamné odchylky (pozn. 58 na s. 18, pozn. 82 na s. 24). Práce obsahuje všechny nezbytné přílohy (seznam literatury, abstrakt, shrnutí v anglickém jazyce atp.), které obsahovat má.

Ve světle těchto skutečností nezbývá než konstatovat, že práci mohu bez jakéhokoli zaváhání doporučit k obhajobě s hodnocením **výborně**. Zároveň si dovoluji zkušební komisi požádat, aby zvážila navržení udělení **pochvaly děkana Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze za vynikající bakalářskou práci**.

V Praze dne 10. 6. 2012

PhDr. Jan Bečka, Ph.D.
UK FSV IMS KAS